

— Още сега. Почакайте малко! Здравка влѣзла въ дѣтската стая и веднага се върнала съ нѣщо на рѣцѣ. „Ето моятъ подарѣкъ“, казала Здравка и имъ показала най-малкото си братче, Босилко, ху-

бавичко, червендалесто момченце. Босилко се смѣлѣтъ и прѣгрѣщаль прѣзъ шията голѣмата си сестра. „На мене мама остави нашиятъ Босилка. Азъ ще си го храня, ще си го обличамъ, ще го пазя, ще се разхождаме, ще му бѣжда вмѣсто майка. Е, кажете, не е ли моятъ подарѣкъ най-хубавия? . . .“.

— Наистина, извикали дѣцата въ единъ гласъ. — Тебъ мама оставила най-хубавиятъ, най-милиятъ подарѣкъ. Тѣ се впуснали и разцалували Босилча, който билъ любимецъ на цѣлото сѣмейство.